

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Toma Nadejda, Boico Victor

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Pruteanu Natalia în numele inculpatului, împotriva sentinței Judecătorei Criuleni (sediul central) din 12 iulie 2019 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2019, în cauza penală în privința lui

Mînza Dionisie XXXXX născut la
XXXXX.

Termenul de examinare:
prima instanță: 15.12.2019 – 12.07.2019
instanța de apel: 08.08.2019 – 08.10.2019
instanța de recurs: 19.12.2019 – 13.05.2020

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Criuleni, (sediul central) din 12 iulie 2019 Mînza Dionisie a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani cu executare în penitenciar de tip închis.

Potrivit art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală, pentru constatarea încălcării drepturilor privind condițiile de detenție, garantate de art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, lui Mînza Dionisie i-a fost redusă pedeapsa, fiindu-i stabilit termenul de 9 (nouă) ani 6 (șase) luni și 28 (douăzeci și opt) zile închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

A fost dispusă încasarea din contul inculpatului Mînza Dionisie în beneficiul statului, suma de 11 380 (unsprezece mii trei sute optzeci) lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

2. În sentință prima instanță a constatat în fapt că:

Mînza Dionisie la 03 decembrie 2018, aproximativ la ora 23:30, aflându-se la domiciliul lui Mînza Vasile, situat în XXXXX, XXXXX, în urma unor relații ostile spontan apărute i-a aplicat ultimului lovituri cu pumnii și picioarele în diferite părți ale corpului, după care manifestând intenția de a-l

omorî, cu un cuțit de bucătărie, intenționat, i-a aplicat acestuia mai multe lovituri în regiunea toracică, cauzându-i leziuni corporale sub formă de plagă tăiată-înțepată penetrantă a hemitoracelui drept, 3 plăgi tăiate-înțepate nepenetrante a hemitoracelui drept, pneumotorace din dreapta, care, potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 201816D0244 din 12 decembrie 2018, sunt periculoase pentru viață și se califică drept vătămări corporale grave, însă acțiunile sale nu și-au produs efectul din motive independente de voința sa.

Acțiunile inculpatului Mînza Dionisie au fost încadrate în baza art. 27, 145 alin. (1) Cod penal - *tentativa de omor intenționat al unei persoane*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Pruteanu Natalia în numele inculpatului Mînza Dionisie, prin care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunile lui Mînza Dionisie să fie recalificate în baza art. 151 alin. (1) Cod penal și aplicarea unei pedepse minime, a cărei executare să fie suspendată condiționat conform prevederilor art. 90 Cod penal.

În susținerea apelului, avocatul a menționat că prima instanță urma să recalifice acțiunile lui Mînza Dionisie în baza art. 151 alin. (1) Cod penal întrucât lipsește latura subiectivă a infracțiunii de omor, or, tentativa de omor este posibilă doar în prezența intenției directe iar în speță ea lipsește. Mînza Dionisie pe întreg procesul penal a recunoscut vina parțial și a declarat că nu a urmărit intenția de a-l omorî pe Mînza Vasile, dorind doar să-l bată pentru comportamentul acestuia, or, ultimul îl numea cu cuvinte necenzurate și alunga din casă. A luat toporul din grădină, pentru a-l determina pe Mînza Vasile să se liniștească. Ulterior a mers acasă la Mînza Vasile și a luat cuțitul pentru a nu fi bătut de dânșii, hotărînd că dacă va avea cuțitul în mână, Mînza Vasile se va speria. S-a întors la Mînza Vasile cu gândul de a-l bate, neavînd de gând să-l omoare. A scos cuțitul deoarece toți săreau la bătaie. Pe Mînza Vasile nu l-a amenințat. Declarațiile făcute de Mînza Dionisie au fost confirmate de partea vătămată Mînza Vasile, martorii Mînza Ana, Mînza Lilia și XXXXX Nicolae, procesul-verbal de cercetare la fața locului și cele de examinare a obiectului precum și raportul privind recepționarea informației telefonice. Raportul de expertiză judiciară nr. 201816D0244 - demonstrează doar existența leziunilor corporale pe corpul părții vătămate, iar concluzia expertului și declarațiile acestuia cu privire la faptul că leziunile corporale depistate puteau să apară în rezultatul unei tentative de omor, poartă un caracter subiectiv și nu pot fi considerate drept pertinente și concludente justei soluționări a cauzei, or, expertul urma să se expună în baza cărei metode științifice a ajuns la concluzia expusă.

Instanța a reținut drept circumstanță agravantă săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate alcoolică, însă în speță lipsește actul de constatare a stării de ebrietate.

Instanța a dispus încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea expertizei judiciare medico-legală a părții vătămate nr. 201816D0244 din 12.12.2018 (f.d. 63-64, vol. I), și pentru efectuarea expertizei medico-legale a obiectelor biologice de origine umană și a corpurilor delictive, și raportul de expertiză judiciară nr. 20180500371 din 14.12.2018 (f.d. 56-58, vol. I), însă în opinia apelantului practica judiciară deja a stabilit că aceste cheltuieli urmează a fi trecute în contul statului, reieșind din obligația pozitivă a statului de a examina orice sesizare privind comiterea unei infracțiuni.

La fel, apelantul a solicitat aplicarea prevederilor art. 385 alin. (4) Cod de procedură penală și art. 90 Cod penal, deoarece la etapa dezbaterilor judiciare apărarea a solicitat recalificarea acțiunilor, reducerea pedepsei cu titlu de compensare a încălcării drepturilor sale în rezultatul calificării greșite a faptei, inculpatului Mînza Dionisie i-a fost lezat dreptul său de a solicita examinarea cauzei în procedură simplificată în temeiul prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, or acesta recunoaște cauzarea de leziuni corporale. Mînza Dionisie nu are antecedente penale, nu se afla la evidența medicului narcolog și medicului psihiatru, după conflict nu a încercat să se ascundă, dar a stat la fata locului până a venit ambulanța și poliția precum și sunt prezente circumstanțele atenuante: repararea benevolă a pagubei pricinuite cât și ilegalitatea sau imoralitatea acțiunilor victimei, dacă ele au provocat infracțiunea.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2019, apelul părții apărării a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, învinuirea adusă lui Mînza Dionisie, și-a găsit confirmare, iar temei pentru recalificarea acțiunilor inculpatului nu se constată, întrucât prima instanță a stabilit corect starea de fapt și de drept, făcând o corectă concluzie că în acțiunile lui Mînza Dionisie se întrunesc elementele constitutive ale componenței de infracțiune prevăzute la art. 27, 145 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel a reținut că, potrivit declarațiilor inculpatului Mînza Dionisie depuse la urmărirea penală și în prima instanță, vina în comiterea infracțiunii imputate a recunoscut parțial, declarând că aplicându-i lui Mînza Vasile lovituri cu cuțitul nu a avut intenția de a-l lipsi de viață.

Cu toate că inculpatul Mînza Dionisie a recunoscut parțial faptele incriminate, vinovăția lui a fost confirmată în ședința de judecată prin declarațiile părții vătămate, martorilor, documentele și procesele-verbale ale acțiunilor procesuale precum și prin corpurile delictive.

Starea de fapt și de drept concordă cu materialele cauzei, fiind confirmate prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează și se completează în ansamblu, vinovăția inculpatului fiind stabilită prin următoarele probe: declarațiile părții vătămate Mînza Vasile;

martorilor Mînza Lilia, XXXXX Nicolae, Mînza Ana, expertului medic-legist XXXXX Anatolie pe marginea concluziilor formulate în Raportul de expertiză judiciară nr.201816D0244 din 12.12.2018; precum și prin: procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea infracțiunii din 04.12.2018, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 04.12.2018, procesul-verbal de examinare a obiectului din 27.12.2018, raportul de expertiză judiciară nr. 201816D0244 din 12 decembrie 2018, raportul de expertiză judiciară nr. 20180500371 din 14 decembrie 2018, corpurile delictate anexate la dosarul penal prin ordonanța din 27.12.2018.

Analizând probele reținute, instanța de apel a constatat că vinovăția inculpatului Mînza Dionisie în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, este dovedită pe deplin, fapta acestuia întrunește elementele constitutive ale tentativei de omor, probele administrate combat prin sine argumentele apărării cu referire la recalificarea acțiunilor lui Mînza Dionisie în baza art. 151 alin. (1) Cod penal deoarece, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, în speță s-a realizat prin aplicarea de către inculpat a 4 lovituri cu cuțitul de bucătărie în zona toracică posterior (zonă vitală) a părții vătămate.

Totodată instanța de apel a conchis că în speță intenția inculpatului de a comite infracțiunea de omor, adică realizarea de către acesta a laturii subiective a infracțiunii incriminate, a fost probată, inclusiv, și prin însăși declarațiile inculpatului, potrivit cărora: „*în timp ce ne băteam mi-am adus aminte că am cuțitul în buzunar. Am scos cuțitul și l-am înfipt. Am aplicat 4 lovituri cu cuțitul*”, precum și prin declarațiile părții vătămate Mînza Vasile din care rezultă că Mînza Dionisie a plecat acasă, apoi după aproximativ 20 minute, s-a întors și a început iarăși o ceartă, XXXXX Nicolae intervenind pentru ai desparți. În acest timp, Mînza Dionisie a atacat partea vătămată cu un cuțit de bucătărie, lovindu-l în spate, de mai multe ori, pe când partea vătămată era cu fața în jos.

La fel, instanța de apel a reținut ca fiind demonstrată legătura de cauzalitate între fapta inculpatului și vătămarile părții vătămate, or, din concluzia raportului de expertiză judiciară nr. 101816D0244 din 12 decembrie 2018 coroborată cu probele administrate în cadrul examinării întrunirii condițiilor elementului material al laturii obiective, ca urmare a loviturilor aplicate de către Mînza Dionisie părții vătămate Mînza Vasie, în zona toracică posterior, acestuia din urmă i-au fost cauzate leziuni care sunt calificate drept vătămare corporală gravă, periculoasă pentru viață.

La stabilirea intenției inculpatului Mînza Dionisie de a comite omorul, instanța de apel a luat în considerație următoarele aspecte: zona corpului unde au fost aplicate loviturile - zona toracelui unde se află organe vitale; obiectul vulnerant folosit un cuțit -obiect care se atribuie la categoria armelor albe care prin natura lui, este apt să producă moartea; intensitatea și numărul

loviturilor aplicate și anume aplicarea a patru lovituri într-un interval scurt de timp, atunci când partea vătămată se afla la pământ, cu fața în jos; raporturile dintre partea vătămată și inculpat - conflictul apărut între aceștia, din declarațiile martorului XXXXX Nicolae, inițiatorul fiind inculpatul; comportamentul inculpatului Mînza Dionisie anterior și posterior comiterii faptei, aplicarea de lovituri lui Mînza Vasile în urma observației făcute de acesta Lidiei Ciorbă; luarea unui topor și deplasarea cu acesta în mână în direcția părții vătămate și a martorilor; plecarea acasă, luarea unui cuțit, ascunderea acestuia în buzunar și revenirea la locul conflictului pentru a-și atinge scopul.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că acțiunile inculpatului întrunesc elementele infracțiunii incriminate, iar versiunea inculpatului că ar fi luat cuțitul de acasă pentru a se apăra de Mînza Vasile și de rudele acestuia, nu corespunde adevărului, întrucât odată ce acesta a avut posibilitatea de a pleca de la locul conflictului, ultimul a fost epuizat, însă inculpatul a ales o altă opțiune: de a lua cuțitul de acasă și a se întoarce la domiciliul părții vătămate Mînza Vasile, fapt care s-a soldat cu vătămarea gravă a integrității corporale a ultimului.

În continuare, instanța de apel a apreciat ca fiind lipsite de suport criticile aduse de partea apărării asupra concluziilor formulate de expertul medic-legist, XXXXX Anatolie, în raportul de expertiză judiciară nr. 201816D0244 din 12.12.2018 cât și declarațiilor depuse de expert în ședința de judecată, or, *concluziile medico-legale* expuse în raport sunt clare, logice și bazate pe metodele științifice din domeniu, iar instanța de apel a ținut cont la pronunțarea soluției numai de concluziile expertului în calitatea sa de specialist în medicina legală.

La judecarea cauzei în apel partea apărării a solicitat dispunerea unei expertize psihologice judiciare, instanța de apel, dispunând respingerea acestei cereri, a subliniat că întrebările formulate de către partea apărării expertului psiholog vizau stabilirea de către acesta a motivului faptei comise, a scopului și intenției făptuitorului, a indicat că constatarea acestor circumstanțe nu ține de competența expertului psiholog, dar este o competență de drept a instanței de judecată de stabilire a existenței faptei și încadrării juridice a acesteia în baza materialului probator administrat în speță.

Totodată instanța de apel a respins ca neîntemeiate argumentele apărării privind lipsa intenției de a comite omorul, considerând că aceasta combătută prin întregul sistem probator, or, intenția respectivă reiese cert din modalitatea în care a fost săvârșită fapta, din împrejurările în care a avut loc, din motivul care l-a determinat pe făptuitor, din scopul pe care acesta și-a propus să-l atingă și mijloacele folosite.

Astfel, instanța de apel a reținut că solicitările părții apărării privind recalificarea faptei inculpatului nu au careva teme, apelul fiind nefondat întrucât din ansamblul probelor administrate în cadrul urmăririi penale și a examinării cauzei penale în prima instanță și cea de apel rezultă că încadrarea juridică a faptei lui Mînza Dionisie este corectă.

În acest sens instanța de apel a menționat că, din declarațiile martorului XXXXX Nicolae, dar și cele ale lui Mînza Dionisie anterior aplicării loviturilor părții vătămate, Mînza Dionisie s-a îndreptat asupra lui Mînza Vasile cu un topor, dar a fost împiedicat să folosească de către martorul XXXXX Nicolae, care l-a depozitat de acest instrument. Tot din declarațiile martorilor, ale părții vătămate și ale inculpatului, dintre cei prezenți la conflict, nimeni nu avea asupra sa armă sau obiect susceptibil de a fi folosit în calitate de armă, ceea ce nu justifică faptul că intenția lui Mînza Dionisie s-a rezumat la apărarea de eventuale atacuri din partea unor persoane apropiate părții vătămate.

Cu referire la pedeapsa aplicată inculpatului, instanța de apel a notat că prima instanță a aplicat o pedeapsă în limitele sancțiunii infracțiunii incriminate inculpatului, este întemeiată din punct de vedere al principiilor individualizării pedepsei penale, prevăzute la art. 75 Cod penal și a scopului pedepsei penale, stipulate în art. 61 Cod penal.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse persoanei acuzate pentru comiterea unei infracțiuni.

În conformitate cu art. 145 alin. (1) Cod penal, fapta prevăzută de acest articol se pedepsește cu închisoare de la 10 la 15 ani, respectiva infracțiune potrivit prevederilor art. 16 alin. (5) Cod penal prevede este una deosebit de gravă.

Potrivit art. 81 alin. (3) Cod penal mărimea pedepsei pentru tentativă de infracțiune ce nu constituie o recidivă nu poate depăși trei pătrimi din maximumul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod pentru infracțiunea consumată.

Conform art. 385 alin.(5) Cod de procedură penală, în cazul constatării încălcării drepturilor privind condițiile de detenție, garantate de art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, reducerea pedepsei se va calcula în felul următor; două zile de închisoare pentru o zi de arest preventiv.

Analizând sentința, instanța de apel a conchis că prima instanță a dat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 81 alin. (3), 75, 76, 77 și 81 alin. (3) Cod penal și art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală, la soluționarea

chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului Mînza Dionisie.

Astfel, instanța de apel a reținut că prima instanță a cercetat toate circumstanțele cauzei și a stabilit că inculpatul este caracterizat negativ, a recunoscut parțial vina, a comis o infracțiune deosebit de gravă, neconsumată, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, nu are antecedente penale, lipsa circumstanțelor atenuante, scopul reeducării, corectării și prevenției cât și cel al restabilirii echității sociale vor fi atinse prin aplicarea sancțiunii echitabile sub formă de închisoare pe un termen de 9 ani 6 luni și 28 zile, quantum rezultat din aplicarea art. 81 Cod penal și art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală.

Cu referire la solicitările apelantului privind aplicabilitatea la caz a prevederilor art. 76 alin. (1) lit. g) Cod penal, cu referire la comportamentul imoral al părții vătămate, instanța de apel a respins respectiva poziție întrucât această situația nu și-a găsit confirmare, or, martorii și partea vătămată au indicat că inițiatorul conflictului a fost Mînza Dionisie care primul a lovit în Mînza Vasile.

În cele din urmă, cu referire la pedeapsa stabilită de prima instanță, inculpatului Mînza Dionisie, instanța de apel atestă că aceasta a fost motivată, individualizată și aplicată în corespundere cu prevederile legale, principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Cu referire la soluția primei instanțe asupra cheltuielilor judiciare, instanța de apel a conchis că aceasta corespunde rigorilor prevăzute la art. 143, 227-229 și art. 385 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, or, respectivele cheltuieli au fost suportate după intrarea în vigoare a Legii nr. 316 din 22 decembrie 2017 (publicată în Monitorul Oficial nr. 40-108 din 09 februarie 2018).

5. Nefiind de acord cu soluțiile instanțelor de fond, avocatul Pruteanu Natalia în numele inculpatului a declarat în termen recurs ordinar, prin care, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, a solicitat casarea sentinței și a deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel.

5.1. În motivarea recursului, avocatul a menționat că:

- acțiunile lui Mînza Dionisie urmau a fi recalificate în baza art. 151 Cod penal cu numirea unei pedepse minime și cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal;

- cheltuielile judiciare urmează a fi trecute în contul statului reieșind din obligația pozitivă a statului de a examina orice sesizare privind comiterea unei infracțiuni;

- instanța de apel aplica standarde duble, or, același complet al instanței în diferite spețe emite soluții diferite în acest capăt de cerere, or, urmează a fi respectat principiul aplicării uniforme a legislației și egalitatea tuturor în fața legii;

- faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, or, în opinia recurentului acțiunile lui Mînza Dionisie trebuiau reîncadrate art. 151 Cod penal, întrucât lipsește latura subiectivă a infracțiunii de omor, or, tentativa de omor este posibilă doar în prezența intenției directe, or, probele administrate denotă lipsa laturii subiective a tentativei de omor;

- declarațiile medicului-legist cu referire la intenția inculpatului de a comite omorul, urmau a fi apreciate critic de către instanță deoarece prin aceste expuneri expertul a depășit limita competenței sale;

- instanța de apel nu s-a expus asupra circumstanțelor atenuante prezente în respectiva speță.

6. Referință asupra recursului declarat, a fost depusă de către procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Suvac Nicolae, prin care a pledat pentru dispunerea inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din conținutul recursului declarat în cauza se constată că recurentul nu este de acord cu soluțiile instanțelor de fond privitor la condamnarea inculpatului în baza art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, menționând că probatoriu administrat dovedește indubitabil comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 Cod penal, invocând în acest sens în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel prevederile art. 427 alin. (1), pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală.

Însă, în raport cu alegațiile recurentului invocate în cererea de recurs, instanța de recurs constată că instanța de apel a adoptat o decizie legală și întemeiată, care corespunde tuturor exigențelor legislației procesual penale.

Astfel, analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, *instanța de*

apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Reieșind din aceste prevederi legale, Colegiul penal constată, că sunt neîntemeiate argumentele recursurilor potrivit cărora instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, deoarece potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, atât la solicitarea părții apărării, cât și la solicitarea părții acuzării, instanța de apel în conformitate cu prevederile art. 414 alin. (2) Cod de procedură penală, a verificat declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Analizând conținutul materialelor dosarului Colegiul penal concluzionează că instanța de apel la examinarea cauzei, a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere corectă, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, care în ansamblul lor au confirmat vinovăția inculpatului Mînza Dionisie în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, și anume, tentativa de omor intenționat a unei persoane.

La fel, Colegiul penal reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând corect la concluzia că sentința atacată urmează a fi menținută, or, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și

întemeiată, iar instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelant, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția, astfel aceasta fiind una legală și întemeiată, dispozitivul nu contravine părții motivante, iar instanța nu a admis vreo eroare gravă de fapt.

Totodată, instanța de recurs menționează că recursul apărării nici nu este motivat sub aspectul erorilor de drept invocate, iar majoritatea argumentelor recurentului constituie un dezacord cu aprecierea de către instanțe a probelor, fără a ține cont de faptul că reaprecierea probelor nu poate constitui temei de recurs, deoarece instanța de recurs, potrivit prevederilor legale, urmează să se expună asupra erorilor de drept admise de instanțele de grad inferior la judecarea unei cauze penale.

Astfel, instanța de recurs nu a stabilit în speță existența erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin.(1) lit.(6) Cod de procedură penală.

Cu referire argumentele recurentului cu privire la existența în cauza examinată a erorii de drept prevăzute la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală: *nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decît cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blînde*, instanța de recurs menționează, că potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit materialelor cauzei inculpatul Mînza Dionisie a fost pus sub învinuire și recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, *tentativa de omor intenționat al unei persoane*.

La examinarea pricinii instanța de apel a conchis, că soluția primei instanțe privind recunoașterea vinovăției inculpatului este una corectă, or, prima instanță a dat o apreciere corectă a probatoriului acumulat în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală și a încadrat juridic corect acțiunile inculpatului Mînza Dionisie.

Colegiul penal, analizînd materialele cauzei în raport cu argumentele invocate de către recurenți, conchide că instanța de apel, menținînd soluția primei instanțe, la judecarea apelului a respectat prevederile art. 414 Cod de procedură penală, în mod întemeiat a ajuns la concluzia corectitudinii încadrării juridice a acțiunilor inculpatului Mînza Dionisie.

Cu referire la aceste argumente instanța de recurs reține că instanța de apel corect a stabilit în acțiunile inculpatului existența elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, motivându-și temeinic soluția în acest sens, așa cum este indicat în p.4 al prezentei decizii, soluție pe care instanța de recurs o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară, deoarece soluția instanței de apel este pe deplin conformă circumstanțelor de fapt și de drept stabilite, precum și practicii judiciare constante.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că în speță nu a fost constatată existența erorii de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, deoarece asemenea eroare în speță nu a fost comisă.

Cu referire eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, invocată de recurent, Colegiul penal constată că partea apărării nu a prezentat argumente concrete în susținerea respectivului temei, acesta fiind declarativ, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze recursul inculpatului cu argumente, care l-ar justifica sub acest aspect, întrucât conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Cu referire la argumentele recurentului privind soluția instanței de apel în partea menținerii soluției de încasare a cheltuielilor judiciare, Colegiul penal remarcă faptul că prin Legea nr. 316 din 22 decembrie 2017, în vigoare din 09 februarie 2018 (publicată în Monitorul Oficial cu nr. 40-47 art. 108 din 09 februarie 2018), a fost abrogat alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală, care prevedea că, plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat, iar în sensul dat urmează a fi notat că potrivit prevederilor art. 229 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

Având în vedere că rapoartele de expertiză judiciară au fost efectuate după intrarea în vigoare a prevederilor Legii nr. 316 din 22 decembrie 2017 și ținând cont că instanțele de fond nu au constatat careva impedimente la încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare, Colegiul penal ajunge

la concluzia că soluția instanței de apel raportată la prevederile art. art. 227, 229 alin. (1)-(3), 143 Cod de procedură penală, este corectă și motivată.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate.

Astfel, erorile de drept invocate de recurent, prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului, urmând a fi dispusă inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Pruteanu Natalia în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2019, în cauza penală în privința lui ***Mînza Dionisie XXXXX***, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **26 iunie 2020.**

Președinte
Judecătorii

/semnătură/
/semnătură/
/semnătură/

Timofti Vladimir
Toma Nadejda
Boico Victor